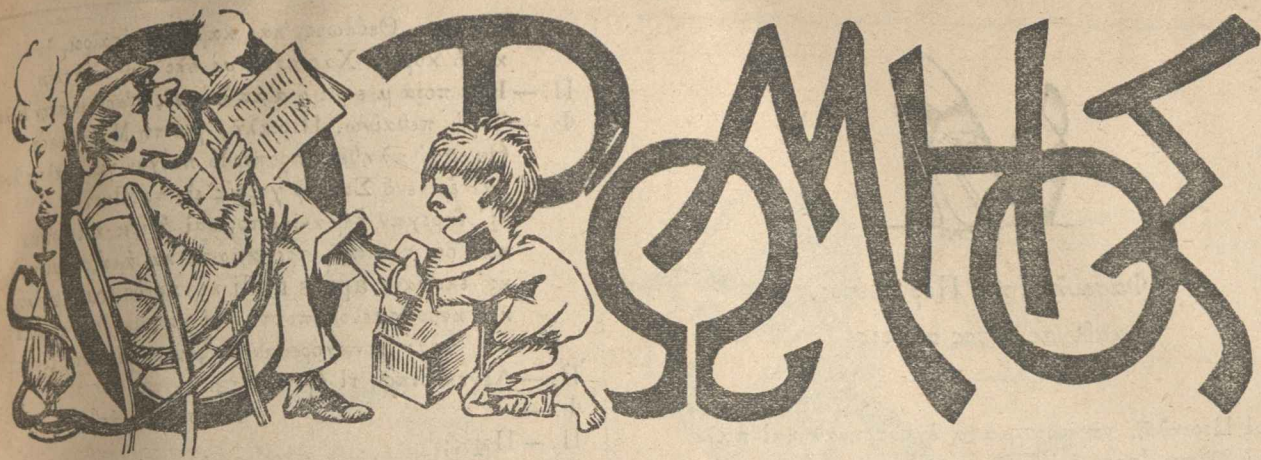

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον· ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοῶντα τέσσαρα,
Μία νὰ ταιριάξῃ βρῆκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

ΟΡΑΜΟΣ τὴν ἑβδομάδα—μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομὴς δὲν δέχομαι —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς—δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχομε τεφτέρια —ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια,
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ —ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα —κι' ὁ Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα,
Κι' ὅς τὴν δίνει ὅποιος θέλει —εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἴκοσι τοῦ Ὀκτωβρίου,
Γερασίου κι' Ἀρτεμίου.

Νούμερο τριανταεννιά,
πάρτε σαποῦνι καὶ σχοινιά.

Χαιρετισμὸς εἰς τὴν βουλὴν
μὲ σπουδαιότητα πολλήν.

Καλῶς ἔρχεσθε καὶ πάλιν, ἀντιπρόσωποι τοῦ κράτους,
φροτωμένοι μὲ μελέτας καὶ μὲ νόμους σοφωτάτους.
Καλῶς ἔρχεσθε καὶ πάλιν, ἐκλεκτοὶ μας συμπολίται,
οἱ ποὺ Σύνταγμα καὶ ἔθνος πάντοτε πιστῶς φρουρεῖται.
Καλῶς ἔρχεσθε πατέρες, ποῦ ὁ κόσμος σᾶς προσμένει,
καὶ μὲ ἀναιδέα ἀγκάλας ἡ Βουλὴ διορθωμένη.

Ἀλλὰ βλέπετε τὸ πάθος δυστυχῶς μὲ παραφέρει
κι' ἴσως ἐξ ὑμῶν κανένας «πῶς δὲν μούσκασες» προφέρει
Δι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὸν λόγον στρέφω ὅτ' αὐτῆς Πρωτεύουσας,
—τῆς Βουλῆς κατ' εὐτυχίαν ἀπερίγραπτον ἀπούσης—
καὶ ἀρκοῦμαι νὰ σᾶς δώσω μόνον μερικὰς εἰδήσεις,
ἵνα φέρετε κατόπιν καὶ τὰς ἰδικὰς σας κρίσεις.

Καὶ ἐν πρώτοις ἐκ θεάτρων ἥπο πλησμονὴ ἐφέτος,
δεύτερον καθ' ἑβδομάδα ἐψάλλον ὁ Περικλῆτος,
τρίτον εἶχομεν σπουδαίας ὅσων στρατὸν καινοτομίας,
τέταρτον ὅσων Φιληρέα ἀνθρωποπόποδρουμίας,
τέλος εἶχομεν ἀφίξεις τῶν κλεινῶν μας βασιλέων,
καὶ τοῦ Φάφκλη σπουδαίας ἀγορεύσεις περιπλέον.

Εἶχομεν δικηλώσεις καὶ τινὰς ραβδοκοπήσεις,
εἶχομεν τῶν εἰσπρακτῶρων συνεχεῖς ἀποπληνήσεις.
Εἶχομεν ἐφημερίδων πόλεμον κεραυνοβόλων
καὶ νύξῃσμεν σπουδαίως τὸν λιμενικὸν μας στόλον.
Καὶ ἀφοῦ ἐδόθ' εἰς ὅλα αὐξήσεις κι' εὐρυχωρίαν,
προσετέθησαν καὶ ἄλλα ὅσων Βουλὴν μᾶς θεωρεῖαν.

Πλὴν σὲ σᾶς καὶ πάλιν βλέπω ἐπανῆλθον λεληθώς,
ὡς νὰ ἤμουν κομματάρχης ἐκ τῶν ἰδικῶν σας πρώτος.
Ἄλλ' ἐγὼ, ἀπλοῦς πολίτης, μίαν χάριν θὰ ζητήσω
ἐν ἐκ τῶσων θεωρίων μοναχὸς νὰ κατακτῶ.
νὰ σᾶς ἔχω ἀντικρὺ μου, νὰ γελῶ καὶ νὰ καπνίζω,
κἄποτε νὰ σᾶς θαυμάζω, κἄποτε νὰ σᾶς σφουρίζω.

Εἶναι ἀληθὲς τὸν τόπον πῶς κρατεῖ ἀχρηματία;
κι' ἂν τῷ ὑποφέρει ποία τάχα ἡ αἰτία;
Εἶναι ἀληθὲς ὅσους φόρους ὁ λαὸς πῶς δὲν ἀντέχει;
καὶ εἰς ἐκ τούτου διαβήματα προστρέχει;
Ἐσπουδάζετε τοὺς λόγους ὡς καλοὶ ἐντολοδόχοι,
ἢ θὰ ἀρκοῦσθε μόνον εἰς τὸ ν αὶ καὶ εἰς τὸ ὀ χ ι ;

Ἀρὰ γε ὅτ' αὐτῆς Ἐπαρχίας ἡ Κυβέρνησις ἀρέσει,
καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ μείνῃ ἢ ἐπιθυμοῦν νὰ πέσῃ;
Κι' ἂν ἐπιθυμοῦν τοιαύτην σεβρὰν ἀνωμαλίαν,
ἔχον ἀπορροὰς σπουδαίας, ἢ διὰ τὴν ποικιλίαν;
οἱ τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες τέλος πάντων τί φρονεῖτε;
ἢ Κυβερνητῆς, ὁ Θρόνος, ἢ καὶ σεῖς μᾶς τυραννεῖτε;

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος

- Φ. — Βρέ Περικλή, τὰ πράγματα ἐχόντρηναν κὶ πάλι καὶ βλέπω 'στὸν ὀρίζοντα φρικτὴ ἀνεμοζάλη.
- Π. — Ἀλήθεια λές, βρέ Φασουλῆ, καὶ ἔχω μὴ ἰδέα πῶς θάχουμε καμμιὰ βροχὴ παραπολὺ σπουδαία.
- Φ. — Τὶ ἄνθρωπος, βρέ, εἶσαι σὺ νὰ μὴ καταλαβαίνης, καὶ μέσα εἰς τὴν ἔννοια τοῦ λόγου νὰ μὴ μπαίνης! Μὰ δὲν διαβάζεις καποτε καὶ σὺ ἐφημερίδες, καὶ μέσα 'στὰ διάφορα καμμιὰ φορὰ δὲν εἶδες πολιτικὸν ὁρίζοντα, τῆς πολιτείας σκῆφος, πηδάλιον, ναυάγιο, καὶ εἰς τὸ τέλος τὰ φος; Αὐτὴ τὴν ἔννοια κὶ ἐγὼ εἶχα μὲς 'ττὸ κεφάλι, ποὺ σοῦπα 'στὸν ὀρίζοντα πῶς εἶν' ἀνεμοζάλη.
- Π. — Ἀφοῦ λοιπὸν ἐσπούδασες καὶ τὴν ἀστρονομία, πές μου τί ἀνεκάλυψες, ἀλλὰ μὲ συντομία.
- Φ. — Πρῶτον μοῦ φαίνεται βουλή πῶς θάχουμε σὲ 'λίγο καὶ πῶς θὰ πέση βούρδουλας ἀλλὰ ἐγὼ θὰ φύγω δευτέρον πῶς κὶ ὁ Φάφαλης ἐβγήκε μὲς 'στὴ μέση καὶ τώρα ἡ Κυβέρνησις 'στὰ σίγουρα θὰ πείη, τρίτον κὶ 'ἐκεῖν' ἡ ἐκρηξίς ποῦγινε τὴ Δευτέρα παραπολὺ ἐθόλωσε, θερρῶ τὴν ἀτμοσφαῖρα, κὶ 'ὰν πέρνη ἔτσι μόνο του φωτὰ καὶ τὸ μπαροῦτι, ζήτω ἡ φτώχεια, Περικλή, κὶ 'ἀλλοίμονο 'στὰ πλοῦτη. Καὶ τέλος πάντων φαίνονται τὰ πράγματα σὰν σκοῦρα, κὶ 'ετοίμασε ὀργήγορα καμμιὰ παληκομυποῦρα.
- Π. — Ἀλήθεια, βρέ, πῶς ὁ Μελᾶς σοῦ ἄφησε τὸ σπῆτι;
- Φ. — Ἐχω πολλὰ παράπονα κατὰ τοῦ μακαρίτι. Νὰ ξέρη πῶς 'στὴν τσέπη μου δὲν ἔχω χαρτζηλίκι, καὶ νὰ μὴ γράψῃ μιὰ γραμμὴ γιὰ 'μὲ 'στὴ διαούκη; ἂν καὶ ἐγὼ εὐρίσκωμαι εἰς τόσας τρικυμίας, ὥστ' ἕκαμα παραίτησιν πάσης κληρονομίας.
- Π. — Ἔτσι λοιπὸν; δὲν σ' ἄφησε λεπτὸ ὁ μακαρίτης, γιὰτὶ σοῦ μυρίζοτανε νὰ γίνης τραπέζιτης, γι' αὐτὸ σ' ἄρειε μόνο του ν' ἀνάβῃ τὸ μπαροῦτι καὶ κἀνεις τὸν μηδενιστὴ καὶ σὺ, παληγοτσοῦτῃ.
- Φ. — Ἄμμ' 'στὴ βουλή σὰν νᾶρχισαν μεγάλη φασαρία. Δὲν ξέρεις ὅτι ἀνοιξαν καὶ ἄλλα θεωρεῖα, καὶ τώρα ὁ καθένας μας θὰ ἔχῃ τὸ 'δικό του', καὶ θὰ σφυρίζῃ ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἀντιπρόσωπό του; Καὶ ξέρεις 'στὴν περίοδο αὐτὴ τί θὰ νὰ γίνῃ; σφυρίκτρα 'στὰ ἐμπειρικά θερρῶ πῶς δὲν θὰ μείνῃ. Καὶ τὰ ἀκροατήρια κάθε στιγμὴ θ' ἀδειάζουν, ἀλλὰ θὰ ἦναι πληθυσιμὸς καὶ ποὺ νὰ πρωτοβιάζουν! Καὶ ἐπὶ τέλους 'στὴ βουλή θὰ γίνῃ μαλεβοάσι, καὶ ἀμφιβέλλω, Περικλή, ἂν θὰ συνεδριάσῃ.
- Π. — Καὶ πόσας θᾶναι 'στὴ βουλή πολιτικαῖς μερίδες;
- Φ. — Καθὼς πρὸς ἐδαφάζα εἰς τῆς ἐφημερίδες, θὰ ἦναι ὁ Πετιμεζᾶς μὲ δύο τρεῖς ἀκόμα, θὰ εἶν' ὁ Σωτηρόπουλος μονάχος του ὡς κόμμα, ὁ Δεληγιώργης ἔπειτα μὲ ἕνα δύο φίλους, ὁ Μεσσηνιζῆς ἔπειτα μὲ ἕνα δύο στυλούς,

- ὁ κύριος Θεόδωρος καὶ κάμποσοι ἐταῖροι, κὶ ὁ κύριος Χαρίλαος μὲ ὄλο του τ' ἀκέραι.
- Π. — Καὶ ποιά μ. ε. ρ. ἰ. δ. ἀπ' αὐταῖς σ' ἄρειε 'στὴν ἔννοια;
- Φ. — Ἐγὼ πεθαίνω, Περικλή, γιὰ τὴ Μακαροναδα. Θυμᾶσ' ἀλήθεια πρόπερσι ποῦχαν γιὰ μπάλο καὶ ἔδινε ὁ Σάϊλερ χοροὺς εἰς τὰ Πατήσια, κὶ 'ἐτρεχαν ξεμανίκωτοι καὶ ἄνδρες καὶ κυρίες, καὶ δὸς του πιά τρεχάματα καὶ ἀμαξοδρομίες, κὶ 'ἐκάνανε après midi κὶ 'après scating αἰετὶ καὶ κουρασμένοι ἔπεφταν οἱ χορευταὶ 'στὸ στρώμα καὶ πάλι ξαναχόρευαν μαζοῦρα μὲς 'στὴ ζέση.
- Π. — Λέγε λοιπὸν τί ἐγίνε;
- Φ. — Ἐπεσε 'στὸν ἀσβέστη.
- Π. — Ποιός;
- Φ. — Νὰ! ὁ Σάϊλερ αὐτὸς ποὺ σοῦπα παραπολὺ μὰ σὺ δὲν νοῖθεις τίποτα κὶ 'ἀδίκως λόγια γίνε.
- Π. — Τὸν Σκάϊλερ θέλεις νὰ 'πῆς, μωρὲ παληγο-χαίτης;
- Φ. — Ἦ Σκάϊλερ ἡ Σάϊλερ γιὰ μὲ τὸ ἴδιο κάνει. Φοβοῦμαι μόνο μὴν αὐτὸ τ' ἀσβέσωμα κοστήσῃ κὶ 'ἀποζημιώσι βαρεῖα ὁ πρέσβυς μὰς ζητήσῃ. Αὐτὸ καὶ ἡ Κυβέρνησις μυρίστηκε ἐγκαίρας, καὶ τοῦδωσε ἕνα σταυρὸ καὶ πάει σ' ἄλλο μέρος.
- Π. — Ἀλήθεια λόγο 'στὴ βουλή ποιὸς λές νὰ ἐκρωτῇ;
- Φ. — Ἐγὼ θερρῶ ὁ βασιλεὺς, ἂν δὲν τὸ λησμονήσῃ.
- Π. — Καὶ τί νομίζεις πῶς θὰ 'πῇ;
- Φ. — Ἄ! τὰ συνειδημαῖα καὶ τὸ πολὺ πολὺ νὰ 'πῇ δὴ δὴ λόγια καὶ γιὰ 'μὲς.
- Π. — Σοῦ εἶπα μὲ τὸν βασιλεῖα καθόλου μὴν τὰ βάσῃ σου εἶπα μὲ τὸν βασιλεῖα ἀσπεία νὰ μὴν κἀνῃ. Καὶ ἐπειδὴ μ' ἐθύμωσες ὅρσε λοιπὸν λεμποῦτι, καὶ πῆγαινε, ἂν ἀγαπᾷς, νὰ μυρίστῃς μπαροῦτι.

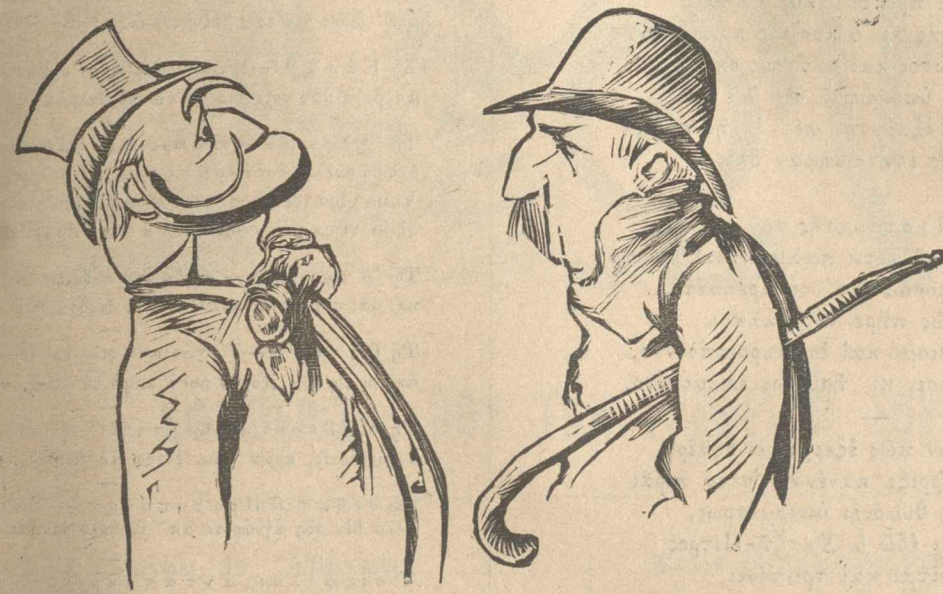
Παράκλησις εἰς τὸ φεγγάρι,
γιὰ νὰ μοῦ κἀνῃ μία χάρι.

Φεγγαράκι μου ὠραῖο, φέγγε μου νὰ περπατῶ, καὶ 'στὸ σπῆτι νὰ πηγαίνω καὶ νὰ μὴν παραπατῶ. Φύλαγέ με ἀπὸ κλέφταις ὑπονόμους καὶ στενά, ἀπὸ τὸ Ἄερίο φως καὶ φανάρια σκοτεινά. Φύλαγέ με ἀπὸ ἔξω ξαφνικὸ καὶ μαχαίριζις, φύλαγέ με ἀπὸ σκύλους καὶ ἥρων κουμπουριζις.

Καὶ σὺ, Ἐσπερε, σὰν λείπῃ τὸ φεγγάρι τ' ἄργυρό, σὺ ὁδηγεῖ με σὲ τοῦτον τὸν ἀλλόκοτο καιρὸ. Διπλασίασε τὸ φῶς σου, γίνε πλέον ζωηρός, καὶ ὁδηγεῖ με νὰ 'βρίσκω τὸ σπιτάκι μου γερός, δίχως κόκκαλα σπασμένα καὶ χωρὶς καμμιὰ πληγὴ ἀφοῦ ἄλλο φῶς κανένα τοῦς Ρωμηοὺς δὲν ὁδηγεῖ.

Ῥωμηοῦ Ἡμερολόγιον
καὶ μὲ ἑορτολόγιον.

Ἄν αὔριον ὁ ἄστατος καιρὸς τὸ ἐπιτρέπῃ, βάζεται ἀπὸ σήμερον τὸ χέρι σας 'στὴν τσέπη κὶ 'ἀμείσω; τῆς δεκάρας σας μετράτε μία μία, γιὰ ν' ἀγαράσῃτ' ὅλοι σας τὸν πρῶτο Καζαμῖ.

Ὁ Δημητρακάκης μὲ τὸν Στεφανίδη
ἀνταλλάσσουν σκέψεις—δηλαδὴ βροσιδί.

- Σ. — Βρέ ἀδελφέ, τί γίνεσαι, ποῦ ἦσουν τόσους μῆνας; τὰ καὶ χέριζα, λοιπὸν καὶ πάλι 'στὰς Ἀθήνας;
- Δ. — Πῶς; τὰ καὶ ἡ πρωτεύουσα μόνον σὲ σὰς ἀνέκει, κὶ 'ἔχετε τὴν ἀπαίτησι νὰ ζοῦμ' ἐμεῖς σὰν λύκοι;
- Σ. — Δὲν εἶπ' αὐτὸ, βρέ ἀδελφέ, ἔτσι καὶ σὺ μὴν κἀνῃς, πολὺ σὰς ἐκακόμαθε αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης.
- Δ. — Καὶ εἰς ἐκακόμαθε πολὺ μὲ τὸν Τρικουπῆ, καὶ μὴν εἶπ' αὐτὸς πῶς σὰς ἔδωσε τὸ ἴδιο του καλοῦπι, καὶ μὴν εἶπ' αὐτὸς πῶς σὰς ἔδωσε τὸ ἴδιο του καλοῦπι, καὶ μὴν εἶπ' αὐτὸς πῶς σὰς ἔδωσε τὸ ἴδιο του καλοῦπι.
- Σ. — Ἐ! τώρα τὰ πολιτικὰ ἄς πᾶν κατὰ διαβόλου, καὶ γι' ἄλλα ἄς μιλήσουμε ἄσχετα ὅλως διόλου. Λέγε λοιπὸν πῶς 'πέρασες κάτω εἰς τὴν πατριδα; ἔμαθα σὰν καλλίτερα πῶς 'πῆγε ἡ σταφίδα.
- Δ. — Κατὰ ψυχρά κὶ 'ἀνάποδα καθὼς καὶ 'στ' ἄλλα μέρη, σὰν ν' ἀπλωσ' ὁ Τρικουπῆς σας ὡς καὶ σ' αὐτὴ τὸ χέρι.
- Σ. — Ἐπίστευα 'στὴν πίστι μου, μωρὲ Δημητρακάκη, ὅσο μεγάλο κὶ 'ὰν ἔχασες πῶς σοῦμεινε λιγάκι. Βρεῖ τί μπουριά σὰς ἐπιασάν καὶ τί μονομανίας; τί ραίει, βρέ, ὁ ἄνθρωπος μὲ τῆς θεομηνίας; Ἐξήμερες ποῦ 'διδάχθης μικρὸς εἰς τὸ σχολεῖο τὴν μὴνιν ἀείδε, θεᾶ, Πηλέως Ἀχιλλῆος; Μὲ ἄλλους λόγους ὁ θεὸς σὰν θέλῃ νὰ σὲ βλάψῃ, ἂν θέλῃ τὰ ἀμπέλια σου γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ κἀψῃ, καὶ νὰ σοῦ μπαῖνῃ τακτικὰ 'στὴ μύτη σὰν κουνούπι, πῆπει τὸ φταίξιμο γι' αὐτὸ νὰ ρίχνῃς 'στὸν Τρικουπῆ;
- Δ. — Αφοῦ λοιπὸν μοῦ ἔρχισες αὐτὴ τὴ φλυαρία, ἀκούσε μιὰ ποῦ δὲν σοῦ 'πῶ ἀρχαία ἱστορία. Ἐπὶ τὴν ἐπερχὴ τοῦ Ὁθωνος, εἰς τὰ παλιά μας ἔτη, μὲ ἄλλους λόγους 'στὸν καιρὸ τοῦ φοβεροῦ Κωλήτη, ἔκοψε ἕνας γαῖδαρος καὶ εὐγενὴς τῆς Πλάκας...
- Σ. — Μωρὲ μὴ χάνεσαι σ' αὐτά, μὴν εἶσαι τόσο βλάκας,

- καὶ λέγε μου 'στὴν πίστι σου εἶσαι τοῦ Δεληγιάννη;
- Δ. — (Ἀκούς ἐκεῖ ὁ γαῖδαρος ἐρώτησι ποῦ κάνει!) Καὶ σὲ λοιπὸν Τρικουπικὸ ὁ κόσμος σὲ νομίζει;
- Σ. — (Ἀκούς ἐκεῖ ὁ μασκαραῖς τί λόγια τσαμπουνίζει!) Μωρὲ ὑπάρχει δεύτερος καθὼς αὐτὸν 'στὸ κράτος, ἔτσι γερός, ἀθάνατος, ἔγλεζος, κοτσονάτος;
- Δ. — Θὰ τὸν συγκρίνης, βρέ στραβέ, καὶ μὲ τὸν Δεληγιάννη;
- Σ. — Οὐ! νὰ γὰρ ἔσῃ κὶ 'αὐτὸς, διαόλου μπεχλιβάνη. Μωρὲ ὁ Τρικουπῆς μονάχα εἶναι τοῦ ἔθνους λάτρης, κὶ 'εἰς οἰωνός, βρέ, ἄριστος ἀμύνεσ' ὑπὲρ πάτρης, καὶ ἄντε, κοκορόμαλε, νὰ μὴν ἀκούσης κὶ 'ἄλλα.
- Δ. — Ὅριστε! εἶπ' ὁ γαῖδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλι. Μωρὲ ὁ σὺ Τρικουπῆς σου εἶναι ἕνας Δὸν Κισσῶτος.
- Σ. — Αὐτὸς, βρέ ἀφιλότιμος, εἶναι ἀπ' ὅλους πρῶτος. Αὐτὸς θὰ φέρῃ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα 'στὴν Ἑλλάδα, αὐτὸς δὲν εἶναι, βρέ χαλέ, μονάχα γιὰ σουμάδα.
- Δ. — Εἶσαι γελοῖος θαυμαστής ἐνὸς ἐθνολετῆρος, καὶ δὲν ἔχεις πῶς ἤσωνα καὶ μᾶς Ἀγγλίδος ἥρας.
- Σ. — Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔφαγα ἀπὸ κανένα φάπα, κὶ 'οὔτε κανένας 'στὴ βουλή μὲ εἶπε Χράπα-Χράπα. Εἶμαι, μωρὲ, Τρικουπικός, κὶ 'αὐτὸ τιμὴ μοῦ κάνει, καὶ ἔστι δικὴς ὀφθαλμός κατὰ τοῦ Δεληγιάννη.
- Δ. — Βρέ μασκαραῖ, ποιὸς σ' ἐρωτᾷ σὲ ποῖο ἀνήκεις κόμμα, κὶ 'ἀνοίξῃς σὰν ἀπόπατο τὸ βρωμερὸς σου στόμα;
- Σ. — Αὐταῖς, βρέ, εἶναι ζευκεριαῖς καὶ λόγια τοῦ... αἰέρος, κὶ 'ἀκούσε ἕνας συγγραφεὺς τί λέγει σ' ἕνα μέρος: «Εἰ δὲ τυχεῖν σε πέσῃται ἄνδρα Δημητρακάκην, φύγε μακράν, καὶ γὰρ πολλὴν κέκτηται στομακάκην, ἔστι δὲ χρειαῖα ἱατροῦ καὶ δὴ τοῦ Πιλαβίου». Αὐτά, νομίζω, σὲ ἀρκούν καὶ σ' ἔχω διὰ βίου.

Ἐστὴν Νεάπολιν ἐκεῖ
ἔκρηξις τρομακτική.

Προχθίς τὰ ξημερώματα προτοῦ ἀκόμα σβύση
τὸ μόνον ἄστρον τῆς αὐγῆς κί' ὁ κόσμος πρὶν ξυπνήσῃ,
ἐνῶ ἀπλώνετο παντοῦ φωτὸς καὶ σκότους σκέπη
καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἤκούετο ὑπόκωφον σ α λ έ π ι,
κρότος ἀντήχησε φρικτός ἐξαίφνης μέσ' ὅτῃν πόλιν,
καὶ ὅτῳ ποδάρει μονομιᾶς ἐσηκωθῆκαν ὅλοι.

Πολλοὶ εὐρέθησαν γυμνοὶ καταμεσῆς τοῦ δρόμου
καὶ ἐκύτταζαν ἐδῶ κί' ἐκεῖ μετὰ παλμῶν καὶ τρόμου·
ἄλλοι δὲν τὸ ἐκούνησαν ποσῶς ἀπ' τὸ κρεβάτι,
γιατὶ ἐνόμισαν φωτὶά πῶς πῆρε τὸ Πκλάτι·
πολλοὶ τὸ πῆραν γιὰ σεισμό καὶ ἐσταυροκοποῦντο,
κί' ἄλλοι δὲν πῆραν εἶδησι, κί' ἡσύχως ἐκοιμοῦντο.

Εἶπαν πολλοὶ μηδενιστῶν πῶς ἐξερράγει σφαῖρα
κί' ἄλλοι φρονεῖν πῶς ἔρριξε κανέναν ὅτῳ ἀέρα;
Ὁ βασιλεὺς ὅτῃν ἐξοχὴ θυμώσει ὑπερμέτρως,
κί' ἀπεσταλμένος ἔρχεται ἐδῶ ὁ Χατζῆ-Πέτρος
Ὁ κύριος Θεόδωρος φοβεῖται καὶ τρυπώνει,
καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς γυμνὸς πετεινέται ὅτῳ μπαλκόνι.

Ἄλλ' ὅμως εἰς τὴν σιωπὴν ὁ κόσμος δὲν ἀντέχει
κί' ἕνας τὸν ἄλλον ἐρωτᾷ—βρε ἀδελφε τί τρέχει;—
Κί' εὐθὺς διασκορπίζονται σ' ὅλαις τῆς συνοικίαις,
πρὸ πάντων ὅπου ἤκουαν κουθένταις γυναικείαις,
καὶ ἀπὸ ὅλους ἐθγαίναν συγκεχυμέναι λέξεις,
«σεισμός, χολέρα, πυρκαγιά, πλημμύραι, ἀναφλέξεις.»

Ἐν τούτοις ὅτῃ Νεάπολιν συναζονται τὰ πλήθη
καὶ βλέπουν τὴν καταστροφὴν μὲ πονεμένα στήθη.
Μόνον σωροὺς κί' ἐρείπια ὁ κόσμος διακρίνει
καὶ ὁ καθένας στεναγμόν βαθύτατον ἀφίνει.
Ἰδοὺ δὲ πῶς τὸ γεγονός ἐδιηγοῦντο πλάνοι
καὶ τρέχοντες μὲ νυκτικὰ οἱ Νεαπολιτάνοι.

Μόλις ὁ καταχθόνιος ἤκούσθη αἶφνης βρόντος,
συνεταράχθη ὅλ' ἡ γῆ καὶ ἐσφίξεν ὁ πόντος·
αἱ πέτραις ἐτινάχθησαν ὡς ὅτῳ Νοσοκομεῖον,
καὶ ἄπειροι ἡγέρθησαν νεκροὶ ἐκ τῶν μνημείων.
Τὰ τῖναξε μιὰ ἀγγελὰς καὶ ἕνα δύο τράγοι,
κί' εὐθὺς τὸ καταπέτασμα εἰς τρία διερράγη.

Καὶ τότε ὡμολόγησεν ὁ ἔσχατος κί' ὁ πρῶτος,
ιδόντες τὰ γενόμενα, πῶς μέγας ἦν ὁ κρότος.
Ὅστερα πῖα ἐτράβηξε ὅτῳ σπῆτι τοῦ καθέναν
μὲ ἐντυπώσεις θλιβεράς κί' ἔτσι συγκεχυμένας·
κί' ἦταν ἀκόμη σκεπτικὸς καὶ μὲ τὰ νυκτικὰ του,
ὡς ποῦ ὅτῳ τέλος ντύθηκε κί' ἐπῆγε ὅτῳ δουλειᾷ του.

Νὰ καὶ ἀλληλογραφία
δίχως γνώσεις καὶ σοφία.

Τῷ Α έ λ τ α Ν Ἴ—Ἐλάθομεν τοὺς στίχους σας καὶ πάλι,
ἀλλ' ὅμως δὲν τοὺς βάζομεν, διότι ἔχουν χάλι.

Τῇ Κ ά π α Φ Ἴ—Πάρακαλῶ εἰς τὸν περίπατόν σας
μὴ βέλη μᾶς τοξεύετε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σας.

Τῇ Α λ φ α Π Ἴ.—Ἐμάθαμεν πῶς κάμνετε ἐπαίνους
διὰ τὸ φύλλον τοῦ Ρ ω μ η ο ὕ ὅτῳ φληριζομένου.
Vous êtes très bonne et très aimable à la fois madame
et je vous pris continuez à faire de telles réclames.

Τῷ Α ν ο ν ὕ μ φ.—Ἀρδὴ ἀπὸ ἡμᾶς ζητεῖτε,
καὶ σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ μᾶς ξεφορτωθῆτε.

Τῇ Β ἦ τ α Ρ ό—Τί γίνεται ἡ φίλη σας ἐκείνη;
ἀκόμη εἰς τὴν ἐξοχὴν πολὺ καιρὸ θὰ μείνῃ;

Τῇ Μ ε λ π ο μ έ ν η Δ έ λ τ α Μ Ἴ.—Τοιαῦτα μὴ ζητήσης,
ὁ σὺ μισεῖς, κυρία μου, ἐτέρῳ μὴ ποιήσης.

Τῷ σ ε θ α σ τ ῷ Π ρ ω θ υ π ο υ ρ γ ῷ.—Σᾶς εἶδα χθὲς τὸ βράδυ,
ἀλλὰ δὲν σᾶς ἐγνώρισα ἀπ' τὸ πολὺ σκοτάδι.

Τ ο ὓ ς φ ί λ ο ι ς ἀ ν τ α π ο κ ρ ι τ α ῖ ς. Ὁ Καζαμίας βγαίνει
καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ρ ω μ η ὅ ς παράδες περιμένει.

Ἐν Ὁδείῳ συναυλία
Με μεγάλη ποικιλία.

Τὴν Τετάρτην τὸ ἑσπέρας ὅτῳ δακτύμῳ καὶ πλέον
εἰς τὴν σάλα τοῦ Ὁδείου Λαμπελὲ ὁ Ναπολέον
συναυλίαν θὲ νὰ δώσῃ, τῇ συμπράξει τῶσαν ἄλλων
μουσικῶν πολὺ σπουδαίων καὶ μουσικοδιδασκάλων.
Εἶναι ἐκλεκτόν, ποικίλον κί' ἐντελὲς τὸ πρόγραμμά του,
κί' ἐπειδὴ γνωστὸν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον τὸνομά του,
κί' ἐπειδὴ κί' αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς τὸ π ι ά ν ο θέ νὰ παίξῃ,
κόσμος ἄπειρος, ἐλπίζω, πρὸς τιμὴν αὐτοῦ θὰ τρέξῃ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίας

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ ἐκλεκτοί, κομφοί, χαριτωμένοι,
μὲ χίλιας δύο ζωγραφικὰς τριγύρω στολισμένοι,
μικροί, μεγάλοι, μέτριοι, εἰς τρεῖς γραμμένοι γλώσσας,
μὲ ὅλας τῶν τῶς ἑορτὰς κί' ἀκόμη ἄλλας τόσας,
φθηνότατοι, θεόφθνοι, εἰς ὅλα τῶν τὰ εἶδη...
ὁδὸς Ἑρμοῦ, ὁ ΚΟΡΑΗΣ, Ἀλφα Κωνσταντινίδη.

Εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀχαρνῶν, ὅτῃν Ἀγορὰν πλησίον
τοῦ ΠΑΝΑΓΗ ΜΑΓΝΗΣΑΔΗ λαμπρὸν Κ α φ ε π ω λ ε ῖ ο ν
συγχρόνως κόβει καὶ κατὰ πολὺ φιλοκοιμένον,
ὅτῳ εἶδος τοῦ ἐκείνου κί' εἰς ὅλους φημισμένον.

Ὅστις ἱππότης ἀληθὲς ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ,
εἰς τὸν Π ο λ υ χ ρ α ν ὁ π ο υ λ ο ν ἄς τρέξῃ ἐν τῷ ἄμῃ,
μὲ λιγοστὰ μὰ τέλει μαθήματα ποῦ δίνει
ὁ μαθητὴς τοῦ γίνεσθαι καὶ δάσκαλος συνάμα.
Ἡ μέθοδος τοῦ ἐκλεκτοῦ καὶ πρῶτος τ' ἀλογά του,
καὶ εἶναι δάσκαλος σωτὸς ποῦ ἔχει τὴν δουλειὰ του.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖο —μέσα ὅτῳ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων —μ' ἕνα κάποιον Φαρμακείον,

Καφενεὶ τῶν «Εὐ Φρονούντων» —νυχθὰ μὲρα συζητούντων,
μὲ μπαλκονίδες καμπόσους, —πατακτῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σανταύρια —καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.